

Arrest

nr. 194 128 van 24 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S(...), S(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene toont niet aan wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 10.06.2014 diende zij echter een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze werd afgesloten op 01.08.2014. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 23.02.2015, haar betekend op 13.03.2015."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 7, 2°, 62 en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

2.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, 2° en artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is. (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

3.

In artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1°

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

In de bestreden beslissing verwijst verweester naar de procedure welke verzoekster heeft gevoerd in 2014, en het feit dat deze procedure werd afgesloten op 1 augustus 2014.

Verzoekster verzwijgt evenwel in de bestreden beslissing het feit dat verzoekster een oranje kaart heeft bekomen vanaf 9 januari 2017 op basis van een aanvraag tot regularisatie van haar verblijfsstatuut in België op basis van medische redenen, ingediend door verzoekster op 13 juli 2016.

Doordat verweester de nieuwe regularisatie-aanvraag van verzoekster ontvankelijk heeft verklaard, heeft ze niet alleen impliciet doch zeker afstand gedaan van het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2015, maar bovendien heeft deze ontvankelijkheidsverklaring tot gevolg dat de argumentatie welke verweester thans opwerpt ter verantwoording van haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, totaal naast de kwestie is.

De procedure welke verzoekster heeft gevoerd in 2014 is totaal ten einde, maar deze procedure vormt niet langer een probleem, gezien verzoekster op basis van een totaal nieuwe procedure een oranje kaart had bekomen in België.

Deze oranje kaart werd recentelijk ingetrokken omwille van het feit dat verweester de aanvraag van verzoekster tot regularisatie om medische redenen, bij beslissing van 22 mei 2017 ongegrond heeft verklaard.

Tegen deze negatieve beslissing wenst verzoekster eveneens een annulatieberoep in te stellen, maar dit annulatieberoep zal het voorwerp uitmaken van een andere procedure.

Verzoekster is van mening dat de beslissing van verweester berust op totaal achterhaalde en foutieve motieven, en om die reden dient het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd door verweester op 22 mei 2017, nietig verklaard te worden.

Louter volledigheidshalve merkt verzoekster op dat zij wel degelijk op het grondgebied mocht verblijven ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing van de nieuwe regularisatie-aanvraag welke zij had ingediend op 13 juli 2016.

De argumentatie van verweester, dat verzoekster meer dan 90 dagen op 180 dagen in België heeft verbleven, is dan ook totaal naast de kwestie...”

2.2. De verzoekende partij geeft zelf te kennen dat zij niet de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maar deze van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd

om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet; voorts werd aan de verzoekende partij een termijn ontzegd om vrijwillig het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 74/13, §3, 4° van dezelfde wet.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 74/14, § 3, 4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekende partij heeft bij haar grief dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg zou hebben gegeven. Immers, hiermee voert zij op indirecte wijze aan dat zij ten onrechte geen dertig dagen –dit is de standaardtermijn voorzien in de eerste paragraaf van artikel 74/14, de thans bestreden beslissing maakt daarop een uitzondering- zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient evenwel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de bestreden beslissing. Uit de debatten ter terechtzitting is niet gebleken dat de verzoekende partij op gedwongen wijze van het grondgebied zou zijn verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit middelonderdeel is niet ontvankelijk.

2.5. Wat betreft de rechtsgrond van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden vastgesteld dat deze bepaling de verwerende partij in beginsel toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 2° verwijst, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij als visumplichtvrijgestelde vreemdeling binnen een periode van honderdtachtig dagen niet langer dan negentig dagen op het grondgebied mag verblijven. Zij ontkent verder niet dat zij niet aantoonde wanneer zij het Schengengebied heeft betreden en betwist evenmin dat uit niets blijkt dat zij het Schengengebied in tussentijd heeft verlaten. In die optiek kan het de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij als uitgangspunt voor de berekening van de termijn heeft genomen de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij op 10 juni 2014 indiende. Op dit moment bevond de verzoekende partij zich immers in ieder geval reeds op het grondgebied van het Rijk.

De verzoekende partij is van oordeel dat de motivering echter niet opgaat omdat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij inmiddels, op 9 januari 2017, een oranje kaart –i.e. een attest van immatriculatie- bewaarde op basis van een vraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die zij had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Kernvraag is dus of het afleveren van het attest van immatriculatie van invloed was op de berekening van de verblijfsduur tijdens dewelke zij op het grondgebied mocht verblijven.

Artikel 6, derde lid van de Vreemdelingenwet specificeert dat bij de berekening van de verblijfsduur perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf niet in aanmerking worden genomen. Een attest van immatriculatie dat wordt afgegeven in afwachting van een beslissing ten gronde betreffende de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is noch een verblijfsvergunning, noch een visum voor lang verblijf, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de motivering, gelet op de afgifte van de oranje kaart, totaal naast de kwestie is. De stelling van de verzoekende partij dat een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker zou zijn ingetrokken doet aan het hiervoor gestelde geen afbreuk nu ze niet in de weg staat van de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit was van een verblijfsvergunning.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op het feit dat door de verzoekende partij zelf ook werd vermeld, met name dat het attest van immatriculatie is ingetrokken naar aanleiding van de beslissing van 22 mei 2017 tot ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 193 569 van 12 oktober 2017.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing omtrent de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° niet deugdelijk zou zijn.

2.6. Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS